

Sygn. akt V Ca 100/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2020 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie V Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący-Sędzia	SSO Adam Simoni (spr.)
Sędzia:	SSO Wojciech Misiuda
Sędzia:	SSO w SR del. do SO Piotr Osowy
Protokolant:	Tomasz Kluz

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2020 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. C.

przeciwko Towarzystwu Ubepieczeń (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ropczycach

z dnia 26 listopada 2019 r. sygn. akt I C 424/18

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 450 zł (czteryście pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Wojciech Misiuda SSO Adam Simoni SSO w SR del. do SO Piotr Osowy

Z:

(...)

R., dnia 21 maja 2020 r.

SSO Adam Simoni

Sygn.akt V Ca 100/20

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 listopada 2019r. sygn.akt I C 424/18 Sąd Rejonowy w Ropczycach;

I. zasądził od pozwanego Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda J. C. kwotę 1.661,57 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 kwietnia 2018r do dnia zapłaty,

II. zasądził od pozwanego Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda J. C. kwotę 917,00 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 900,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

III. nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Ropczycach od pozwanego Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W.:

- kwotę 84,00 zł tytułem opłaty od której powód był zwolniony,

- kwotę 168,82 zł tytułem wydatków wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa na dokumentację medyczną.

U podstaw powyższego rozstrzygnięcia legły ustalenia i wnioski zawarte w uzasadnieniu zalegającym na k.556-560, co też czyni zbędnym powtarzanie zawartych tam treści.

Wnosząc apelację od powyższego wyroku / k.563-565/ strona pozwana zarzuciła;

1. naruszenie przepisów prawa materialnego;

a. art. 822§1 kc w zw. z art. 6 kc, poprzez przyjęcie, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do przyjęcia, że powód poniósł koszty dojazdów do placówek medycznych,

b. art. 819§1 kc w zw. z art. 442¹kc poprzez błędne zastosowanie i przyjęcie, że nie doszło do przedawnienia roszczeń w sytuacji, gdy roszczenia powoda są przynajmniej w części przedawnione,

c. art. 65§1 i 2 kc w zw. z art. 917 kc, poprzez błędna jego wykładnię i uznanie, że celem i zamiarem stron było objęcie ugodą jedynie skapitalizowanej renty, w sytuacji kiedy powód złożył oświadczenie o zrzeczeniu się wszelkich roszczeń związanych z wypadkiem,

2. naruszenie przepisów prawa procesowego;

a. art. 327¹§1 kpc poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób, który uniemożliwia weryfikację rozstrzygnięcia w zakresie nie odniesienia się co do podnoszonego zarzutu przedawnienia roszczenia,

b. art. 322 kpc poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i uznanie, że ściśle udowodnienie żądania nie było możliwe, w sytuacji, gdy powód dokładnie wskazał jakich kosztów i za jakie zakresy domagał się,

c. art. 233§1 kpc poprzez przyjęcie za udowodnione przez powoda kosztów dojazdu do placówek medycznych

Apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sadowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację powód wnosił o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego /k.576-582/.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje;

Apelacja nie jest uzasadniona, albowiem zaskarżony wyrok jest zgodny z prawem i trafny w odniesieniu do okoliczności faktycznych sprawy.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i przyjętą podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd Odwoławczy podziela i przyjmuje za własne.

Uzasadnienie sądu pierwszej instancji jest szczegółowe, wyczerpujące, zawiera rozważania co do wszystkich zebranych w sprawie dowodów i odnosi się do wszystkich istotnych w sprawie faktów. Dlatego też zawarty w apelacji zarzut dokonania błędnych ustaleń faktycznych jest bezzasadny. Prawdłowo dokonano również oceny stanu faktycznego pod kątem prawa materialnego, co sprawia, że zarzuty naruszenia prawa materialnego również nie są zasadne.

Sąd Okręgowy podziela ocenę prawną Sądu Rejonowego, iż w konkretnym przypadku nie można było uznać za skuteczny zarzut przedawnienia roszczenia podniesionego przez stronę pozwaną w toku postępowania przed Sądem I instancji.

Jakkolwiek do zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia Sad I instancji odniósł się lakonicznie w sferze motywacyjnej wydanego orzeczenia, to przyjmując należało, że zarzut ten okazał się nieskuteczny.

Przepis art. 819 w § 1 k.c. określa trzyletni termin przedawnienia roszczeń z umowy ubezpieczenia, w § 3 - termin przedawnienia roszczenia poszkodowanego do ubezpieczyciela o odszkodowanie lub zadośćuczynienie z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Przepis w § 4 sformułowany jest zaś ogólnie, dotyczy bowiem przerwy biegu przedawnienia roszczenia o świadczenie do ubezpieczyciela bez jakichkolwiek wyłączeń i wskazuje dzień rozpoczęcia biegu przedawnienia na nowo. Przerwa biegu przedawnienia dotyczy zatem wszelkich określonych w tym przepisie roszczeń kierowanych do ubezpieczyciela, a nie tylko roszczeń wynikających z umowy ubezpieczenia. Celowość kryje się w ochronie słabszej strony tej relacji prawnej, pokrzywdzonej zdarzeniem spowodowanym przez sprawcę objętego ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej. / tak słusznie SN w wyroku z dnia 6 października 2017 r., sygn.akt V CSK 685/16/.

W niniejszej sprawie ma zastosowanie art. 442¹ § 2 k.c. w brzmieniu wprowadzonym ustawą z dnia 16 lutego 2007 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 80, poz. 538), wydłużającą do 20 lat termin przedawnienia roszczeń o naprawienie szkody wynikłej ze zbrodni lub występku. Należy przypomnieć, że czyn stanowiący źródło szkody , a polegający na zaatakowaniu młotkiem poszkodowanego powoda J. C. w czasie pracy na terenie gospodarstwa rolnego przez niepoczytalnego J. P. w dniu 28 lutego 2007 r., czego skutkiem był u powoda uraz głowy ze złamaniem kości czaszki, ostrym krwakiem przymózgowym oraz stłuczeniem mózgu, wyczerpujący znamiona zbrodni , a będący przedmiotem ustaleń w sprawie I C 337/09 i II Ko 263/07 Sądu Okręgowego w Rzeszowie , przesądza , że odpowiedzialność cywilna sprawcy deliktu , za którego za szkody związane z posiadaniem gospodarstwa rolnego, odpowiedzialność przejął Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, podlega 20 letniemu okresowi przedawnienia o którym mowa w art. 442¹§2 kc. Powyższe zagadnienie dotyczące okresu przedawnienia , a mające znaczenie bezpośrednie dla niniejszej sprawy, było przedmiotem uchwały podjętej przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2018 r. , sygn. akt III CZP 108/17, zgodnie z którą przepis art. 442¹ § 2 k.c. ma zastosowanie także wtedy, gdy wobec sprawcy czynu niedozwolonego, ponoszącego odpowiedzialność na podstawie art. 436 § 1 k.c., zachodzą okoliczności wskazane w art. 31 § 1 k.k., które stanowiły podstawę umorzenia postępowania karnego na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Wytoczenie powództwa nastąpiło w dniu 27 kwietnia 2018 r, co sprawia, że termin zgłoszenia roszczenia przez powoda w stosunku do pozwanego ubezpieczyciela został zachowany, a zatem podniesiony zarzut przedawnienia roszczenia okazał się bezskuteczny.

Bezzasadny okazał się także zarzut apelującego w zakresie powagi rzeczy ugodzonej / res transacta/.

Trafnie Sąd rejonowy przyjął, że roszczenie, którego dochodzi powód nie było objęte wyrokiem Sadu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 21 czerwca 2010 r., sygn.akt I C 337/09, ani nie było przedmiotem ugody zawartej w sprawie I.1Co 3505/15 Sądu Rejonowego w Rzeszowie, skoro kwota objęta ugodą stanowiła „zaspokojenie wszelkich roszczeń wnioskodawcy wobec uczestnika z tytułu naprawienia szkody powstałej w wyniku wypadku, któremu uległ J. C. (...) i który spowodował po stronie ubezpieczyciela obowiązek zapłaty renty odszkodowawczej”, a nie zaś roszczenia z tytułu poniesionych kosztów przejazdu do placówek medycznych, dochodzonych obecnym pozwem.

Brak było również podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia art. 322 kpc, skoro powód wykazał zasadność roszczenia, zaś odszkodowanie z art. 444§1 kc obejmujące wszelkie wyniki z tytułu uszkodzenia ciała koszty nie wymaga konieczności dokumentowania wszelkich kosztów związanych z koniecznością przejazdów przez powoda do placówek medycznych. Skoro sąd I instancji uznał dając temu wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że ściśle udowodnienie wysokości żądania było niemożliwe lub nader utrudnione, zatem był władny do zasądzenia odpowiedniej sumy według własnej oceny opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy.

Brak również podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia art. 233§1 kpc.

Przypomnieć należy, że skuteczne postawienie zarzutu dotyczącej błędnej oceny dowodów wymaga nie tylko wskazania dowodów, które w ocenie skarżącego niepoprawnie zostały wyrażone przez Sąd, ale i wykazania uchybienia przez sąd zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Otóż to jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest bowiem wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze / doniosłości / poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sadu / por. orzeczenia SN z dnia 6 listopada 1998 r. II CKN 4/98 i 10 kwietnia 2000 r. V CKN 17/00/. Tymczasem apelujący nie uczynił zadość wykazania naruszenia przepisów postępowania, pozostawiając te kwestie w sferze subiektywnych twierdzeń.

Z tych motywów apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 kpc

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98§1 kpc w zw z art. 108§1 kpc.

SSO Adam Simoni SSO Wojciech Misiuda SSO w SR del do SO Piotr Osowy